

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۱/۰۱/۰۳

رفعت حسینی

شيوهء نبرد

به همدمی بیکرانگی آگهی
ز راه های سرمدی گذر نموده ام.

***

تپش، تپش خزیده ام
زمحنتی چشیده ام
گهی که سرنوشت شعرهای من صلیب بوده است
و آشیانه های من
به چنگ بادرفته اند.

***

خروش راه بُرده در نَبَرَد را همیشه عاشقم
باوری سخیف را رها نموده ام.

***

چه پندها ز سرزمین زندگی سرشته گشته در رگ و پی ام
عهد من و خاک و آب بوده اینکه مهر را
نگاهبان و همسفرشوم.

***

چی روی داد که شد روزگار سیه پوش؟
چرا غرور کوچ کرد؟
ناروا پدید آمد؟

***

پلی که بود بین دل و آینه

د پانو شمیره: له 1 تر 3

ز یورش بیدادِ حزب خلق، شبی شکست
و رودِ محبت، انجماد را، ببر گرفت.

***

ز بود و باشِ اضطراب می رسد نوا:
کجاست شهر من؟
چی شد؟ کجاست شهر کودکی من؟
کجاست شهر زندگی من؟
شراره می کشد هنوز آتشش؟
شراره می کشد هنوز؟

***

کتابِ رزم و خشم را مرور کرده ام
زبان‌های آتش و داع را چشیده ام
ز واژه های دفترئ بنام داد، آگهم.

***

و سهم ما پنجره ست.

***

نگاه کن، نگاه کن به پنجره
پنجره و پنجره و پنجره.

***

چه تیره است شب از ورای پنجره
و دلگرفته است روز از ورای پنجره
درختها خموش می زیند از ورای پنجره
پرندۀها بسوی هیچ می پرند از ورای پنجره
و از دیار یار نامه یی نمی رسد از ورای پنجره
و رهروان کوچۀ چوبی انداز ورای پنجره.

***

نه، برتر است، همنوای آفتاب زندگی نمود.

***

چی گونه می توان سیاقِ پَر کشیدنِ عقاب
و شیوۀ نبرد را فرا گرفت؟
که آن بقا و سربلندی است
و این غریب بودنت، سر کشیدنست.

***

درین زمان بی مروتی
به راه و گام فکر می کنم
و این تلاش استوار
مرا به یاد اوج می برد.

***

به اوج، می شود، که پشت کرد؟
می توان که آبی زلال اوج را زیاد برد؟
نمی شود نمی توان
تمام زندگیست: اوج،
بال و پر زدن به سوی اوج.

***

و فصل نکیتیت
دورهء زوال سرزمین و مردمی.

دو هزار و نوزده
آلمان